

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. H.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Jitkou Hasíkovou, advokátkou v Bratislave, Jakubovo námestie 13, proti odporcovi **Mestský podnik služieb**, príspevková organizácia mesta Pezinok, so sídlom v Pezinku, Trnavská 10, **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradou mzdy**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 9 C 275/2010, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2015, sp.zn. 5 Co 565/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Pezinok rozsudkom z 25. apríla 2014 č.k. 9 C 275/2010-178 v znení opravného uznesenia z 11. júla 2014 č.k. 9C 275/2010-197 1 určil, že výpoveď z pracovného pomeru z 27. júla 2010 daná odporcom navrhovateľovi je neplatná, že pracovný pomer medzi navrhovateľom a odporcom naďalej trvá. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku 768,14 € mesačne od 26. januára 2011 do právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 11. februára 2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti nároku na zaplatenie náhrady mzdy vo výške 805 € mesačne od 21. apríla 2010 do 30. septembra 2010 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 21. apríla 2010 do 30. septembra 2010 zastavil. Vo zvyšujúcej časti návrh na náhradu mzdy zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 5.138,31 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Dospel k záveru, že výpoveď z pracovného pomeru daná navrhovateľovi odporcom je neplatná, pretože sa vzťahuje k neexistujúcemu

pracovnému pomeru. Nemá vzťah k pracovnému pomeru, ktorý vznikol konkludentne 23. apríla 2010 na výkon práce plavčíka. Náhradu mzdy priznal od dátumu, kedy sa odporca dozvedel, že navrhovateľ trvá na ďalšom zamestnávaní (doručením mu návrhu na začatie konania), s prihliadnutím na dohodnuté výplatné termíny. Vo zvyšnej časti, teda pred dátumom, kedy sa odporca dozvedel, že navrhovateľ trvá na ďalšom zamestnávaní, návrh na priznanie náhrady mzdy zamietol. Úroky z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka priznal odo dňa splatnosti mzdy za mesiac január, nakoľko počnúc dňom 26. januára patrí navrhovateľovi aj náhrada mzdy. Zastavujúci výrok odôvodnil čiastočným späťvzatím návrhu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p..

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. septembra 2015, sp.zn. 5 Co 565/2014 na odvolanie odporcu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, v napadnutej vyhovujúcej časti, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že názor odporcu, podľa ktorého príkazmi riaditeľa došlo iba k zmene obsahu faktického pracovného pomeru, ktorý trval od 1. januára 2009 do 30. septembra 2010, a nie ku vzniku nového pracovného pomeru, nemôže obstať. Tým, že navrhovateľ, so súhlasom odporcu, začal vykonávať určitú novo dohodnutú prácu, vznikol samostatný pracovný pomer uzavretý v súlade s § 18 Zákonníka práce, keďže sa navrhovateľ a odporca dohodli na jeho obsahu. Tento nový pracovný pomer potom nebolo možné skončiť výpoveďou, vzťahujúcou sa na predchádzajúci faktický pracovný pomer. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie. Navrhol ho zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že aj konkludentný prejav vôle musí spĺňať zákonom stanovené náležitosti, pričom hlavným ťažiskom posúdenia, či ide o právny úkon, je prejav vôle. Musí existovať jednota vôle a prejavu, čo v danom prípade u navrhovateľa jednoznačne absentuje, pretože tento nikdy neprejavil vôľu pracovať u odporcu na pozícii plavčíka.

Navrhovateľ navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas odporca (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom

(§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním odporcu je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu.

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie odporcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p. ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť

dovolania, smerujúceho proti uzneseniu, nielen vo vzťahu k § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Odporca procesné vady konania v zmysle tohto ustanovenia nenamietal a existencia väd tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Odporca v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporcu nevyplýva z § 238 O.s.p., a v dovolacom konaní vady konania uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. nevyšli najavo, najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokátky za 1 úkon právnej služby – vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu odporcu [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 a § 13 ods. 3 vyhlášky vo výške 534,36 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20% DPH (§ 18 ods. 3) 108,55 € predstavuje spolu 651,30 €. Dovolací súd však priznal odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške vyčíslenej právnou zástupkyňou, t.j. vo výške spolu 625,49 €. Pokiaľ navrhovateľ požadoval náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby (prevzatie zastúpenia), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a náhradu trov za tento úkon v rámci dovolacieho konania nepriznal, lebo JUDr. Hasíková zastupovala navrhovateľa už v konaní pred súdmi nižších stupňov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2016

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová